

δίω μίγμα άνθρακος, θείου και νίτρου, εφίκε να εμπέση εν αὐτῷ σπινθήρ, ὅστις παρήγαγε βιαίαν ἐκρηξίν. Ἦτο περίεργος και ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς ἐπι- τήδεις χημικός. Ἐσπούδασεν, ἔκαμε διάφορα πειράματα, και μετ' οὐ πολὺ κατώρθωσε τὰ παραγάγη ἀληθῆ πυρί- τιδα. Κατά τινας ιστορικούς οἱ Βενετοὶ μετεχειρίσθησαν πυρίτιδα εἰς τινα πο- λιορκίαν τὸ 1380. Ἐκτοτε ἡ τέχνη τοῦ πολέμου μετεβλήθη. Ὁ ἰππότης ἐξη- φανίσθη. Τὸν ἀντικατέστησεν ἡ σφαῖρα τοῦ τηλεβόλου.

Ἡ Σεμίραμις τοῦ Βολταίρου δὲν ἔ- τυχε καλῆς ὑποδοχῆς κατὰ τὴν πρῶ- τὴν παράστασιν. Ὁ συγγραφεὺς συναν- τήσας τὸν Πιρὸν εἰς τὰ παρασκῆνια, ἠρώτησεν αὐτὸν τὴν γνώμην του· Ἡ γνώμη μου, ἀπεκρίνατο οὗτος, εἶναι ὅτι ἐπιθυμεῖτε πολὺ νὰ τὴν εἶχα γράψει ἐγώ....»

Ἡ κ. Λογγεβίλ ἐστενοχωρεῖτο φοβε- ρὰ ἐν Νορμανδίᾳ, ὅπου εὕρισκετο ὁ σύ- ζυγός της. Οἱ περὶ αὐτὴν τῆ λέγουσιν : «Πρὸς Θεοῦ, κ ρία, ἡ πληξίς θὰ σᾶς βλάψῃ· δὲν θέλετε καμμίαν διασκέδα- σιν; Ἐχομεν κῦνας και δάση ὠραῖα· θέλετε νὰ κυνηγήσετε; — Ὅχι, ἀπαν- τᾶ, δὲν ἀγαπῶ τὸ κυνήγιον. — Ἐπιθυ- μεῖτε ἐργασίαν; — Ὅχι, δὲν ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν; — Θέλετε νὰ ἐξέλθετε εἰς περίπατον ἢ νὰ παίξετε κἀνὲν παι- γνίδιον; — Ὅχι, δὲν ἀγαπῶ οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο. — Τί λοιπὸν ἐπιθυ-

μεῖτε; — Τί νὰ σᾶς ᾄδῃ; δὲν ἀγαπῶ τὰ ἄθωα παιγνίδια.

Ὁ Ῥοκελέρ, πρὶν ἢ γείνη δούξ, εἶ- πεν ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἔδραχε κρου- νηδῶν, εἰς τὸν ἀμαξηλάτην του νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ Λουδρόν, ὅπου ἡ ἐφ' ἀμά- ξης εἰσοδος δὲν ἐπετρέπετο εἰς ἄλλους παρὰ τοὺς πρέσβεις, τοὺς πρίγκηπας και τοὺς δούκας. Φθάσας εἰς τὴν πύλην τῶν ἀνακτόρων ἠρώτηθη, ποῖος εἶναι ἐντός. Ἀπεκρίθη : «Εἰς δούξ. — Ποῖος δούξ; ἠρώτησεν ὁ σκοπός. — Ὁ δούξ Ἐπερ- νῶν. — Ποῖος;» Ὁ Ῥοκελέρ ἀπεκρίθη : «Ὁ ἐσχάτως ἀποθανών.» Τῆ ἐπετρέ- πη ἡ εἰσοδος. Φοβοῦμενος κατόπιν τὰς συνεπείας τοῦ δικδήματός του, ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν βασιλέα : «Μεγα- λειότατε, τῷ εἶπον, βρέχει τόσον δυ- νατὰ, ὥστε εἰσῆλθον ἐφ' ἀμάξης μέχρι τῆς ἰδικιτέρας κλίμακος.» Ὁ βασιλεὺς δυσηρεστήθη. «Ποῖος ἀνόητος, ἠρώτη- σε, σᾶς ἐπέτρεψε τὴν εἰσοδον; — Πε- ρισσότερον ἀνόητος παρ' ὅσον φαντά- ζεσθε, μεγαλειότατε, διότι με ἄφησε νὰ εἰσέλθω ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ δούκας Ἐπερνῶν, τοῦ ἐσχάτως ἀποθανόντος.» Τοῦτο ἤρκεσε νὰ κατευνάσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐγέλασεν ἐκ καρ- δίας.

Ὁ δικνεκρινμένος ἠθαποιὸς τῆς ἐπο- χῆς Λουδοβίκου ΙΔ' Βάρων παριστάνων ποτὲ ἀπήγγελλε χαμηλοφώνως. Θεα- ταί τινες τῷ ἐφώναζαν : «Δυνατότε- ρα! — Καὶ σεις, σιγώτερα!» ἐκράυγα- σεν οὗτος. Τὴν ἐπαύριον ὑπεχρεώθη νὰ

ζητήσῃ συγγνώμην και ἤρξατο οὕτω : «Κύριοι, οὐδέποτε συνησθάνθην περισ- σότερον ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸ τα- πείνῳ τῆς συμπεριφορᾶς μου.....» Οἱ θεαταί δὲν ἐπερίμειναν περισσότερο και τὸν ἐκάλυψαν διὰ χειροκροτημάτων.

Εἰς ἀκόλουθος (laquais), ἀποῦ ἐπλοῦ- τησεν, ἀπεσύρθη τῆς ὑπηρεσίας και ἡ- γόρασεν ἀμαξάν ἰδίαν. Τὴν πρῶτην ἡ- μέραν, καθ' ἣν ἠθέλησε νὰ τὴν μετα- χειρισθῆ, παρκαυρόμενος ἐκ τῆς συνη- θείας, ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ ἐντός αὐτῆς, ἀνέβη εἰς τὰ ὄπισθεν. Ὁ ἀμαξηλάτης τῷ ἐκράυγασεν : «Αἰ! τί κάμνετε, κύ- ριε; ἡ ἀμαξά εἶναι ἐδική σας. — Ἄ! ἀλήθεια, εἶπεν ὁ νέος αὐθέντης· τὸ εἶ- χα λησμονήσει.»

Ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ Λώβ κερδήσας ἀρκετὰ, ἐδήλωσεν εἰς τὸν αὐθέντην του, ὅτι θὰ τὸν ἀφήσῃ. Ὁ Λώβ ἐζήτησε νὰ τῷ φέρῃ πρὶν φύγῃ ἕνα καλὸν ἀμαξη- λάτην. Τῆ ἐπαύριον ὁ ἄνθρωπος αὐτός τῷ ἔφερε δύο ἀμαξηλάτας και τῷ εἶπε νὰ ἐκλέξῃ τὸν ἕνα, ὅτι ἀμφοτέρω ἦσαν καλοί, και ὅτι θὰ λάβῃ αὐτὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον θὰ ἄφρινεν ὁ Λώβ.

Ἐπιστροφαί δὲν εἶναι πλέον δε- κταί, καθόσον κατὰ τὰ νενομισμένα θεωροῦνται συνδρομηταί οἱ κρατή- σαντες τὸν 2ον ἀριθμὸν και ὁ Παρ- θενῶν ἀριθμῆ ἤδη ἀριθμὸς 5.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων Ἰωσήφ Μερὺ

Τιμᾶται δρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἐτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὠραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται